

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 26CoPr/1/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214205634
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Olekšák
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4214205634.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Olekšáka a členov senátu JUDr. Pavla Pileka a JUDr. Romana Greguša, v spore žalobcu v 1. rade: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom: X.XXXX XXXX/X, XXX XX C., žalobkyne v 2. rade: D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom: F. XXXX/XX, XXX XX C., zastúpenej: JUDr. Ema Zacharová, advokát s.r.o., so sídlom: Forgáčova bašta 5676/7, 940 01 Nové Zámky, IČO: 47 237 023, žalobkyne v 3. rade: D. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom: H. XXXX/X, XXX XX C., zastúpenej: JUDr. Ema Zacharová, advokát s.r.o., so sídlom: Forgáčova bašta 5676/7, 940 01 Nové Zámky, IČO: 47 237 023, ako aj: Mgr. RNDr. Mária Zacharová, PhD., advokátka, so sídlom: Forgáčova bašta 7, 940 02 Nové Zámky, a žalobkyne v 4. rade: D. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom: J. XXX/XX, XXX XX C., zastúpenej: JUDr. Ema Zacharová, advokát s.r.o., so sídlom: Forgáčova bašta 5676/7, 940 01 Nové Zámky, IČO: 47 237 023, žalobcu v 5. rade: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom: K. L. XXXX/X, XXX XX C. proti žalovanej: F. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom: C. N. XX/XX, XXX XX F. - O. P., zastúpenej: LMH Legal, s.r.o., so sídlom: Moyzesova 314/39, 900 01 Modra, IČO: 55 137 652, o nároky z pracovnoprávneho vzťahu, o odvolaní žalovanej proti I. a III: výroku rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 15Cpr/2/2014 - 1518 zo dňa 5. júna 2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 15Cpr/2/2014 - 1518 zo dňa 5. júna 2024 v napadnutej časti potvrdzuje.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcom náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do 3 dní od doručenia rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobkyne v 1. až 4. rade [pôvodne žalobkyňa v 1. rade: neb. Q. B., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom: X.XXXX XXXX/X, XXX XX C. (ďalej aj len „pôvodná žalobkyňa v 1. rade“)] sa žalobou doručanou Okresnému súdu Komárno dňa 24.03.2014 domáhali zaplattenia nárokov z pracovnoprávnych vzťahov na tom skutkovom základe, že žalovaná bola živnostníčkou pod obchodným menom F. M., miesto podnikania C. XX, O. P., XXX XX F., IČO: XX XXX XXX. Podnikateľskú činnosť začala dňa 01.02.1998 a ukončila ju dňa 31.12.2013, pričom predmetom jej činnosti bola maloobchodná a veľkoobchodná činnosť v rozsahu voľnej živnosti, ktorú činnosť vykonávala aj v prevádzkami F. XX, XXX XX C.. Žalovaná bola zamestnávateľkou pôvodnej žalobkyne v 1. rade a žalobkyň v 2. až 4. rade (ďalej aj len „žalobkyne“). Pracovali u nej v pracovnom pomere, a to pôvodná žalobkyňa v 1. rade (Q. B.) od 05.01.1998, žalobkyňa v 2. rade (D. E.) od 08.12.2007, žalobkyňa v 3. rade (D. G.) od 01.12.2004 a žalobkyňa v 4. rade (D. I.) od 01.06.2006. Žalobkyne tvrdili, že odo dňa 07.10.2013 im žalovaná prestala prideľovať prácu, nikdy im nezabezpečovala stravovanie a neodmeňovala ich za prácu v sobotu a v sviatok a za nadčasovú prácu tak, ako jej to ukladá zákon č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“). Žalovaná sa pokúsila žalobkyňiam dňa 08.10.2013 doručiť výpoveď dohodou ku dňu 06.10.2013, ktorú odmietli prevziať, pretože dohodnúť sa s ňou o

skončení pracovného pomeru bez nároku na odstupné nechceli. Prípisom zo dňa 07.10.2013, ktorý žalobkyniam zaslala žalovaná poštou v obálke 30.10.2013, im žalovaná oznámila, že sa dohodla s p. L. H., že práva a povinnosti z ich pracovných zmlúv prejdú naňho; takáto dohoda však uzatvorená nebola. Pán H. im oznámil, že kúpil zásoby a uzatvoril nájomnú zmluvu na nebytové priestory a ponúkol im uzatvorenie dohody o vykonaní práce. Dohodu s ním uzatvorili s tým, že pokiaľ im prácu neprideľovala žalovaná, tak chceli uňho pracovať na dohodu od 07.10.2013 do skončenia sporu s predošlou zamestnávateľkou. Podľa žalobkýň na p. L. H. neprešli práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov, ako na preberajúceho zamestnávateľa. Vyplýva to z kúpnej zmluvy z 10.10.2013, ktorú uzatvoril so žalovanou. Ako žalobkyne informoval p. L. H., k delimitácii pracovníkov nedošlo, pretože sa na tom nedohodli, a preto mu ani žalovaná neodovzdala žiadnu personálnu agendu, zoznam pracovníkov, osobné spisy, či mzdové listy. Keďže žalovaná žalobkyniam prácu neprideľovala a pán H. ich informoval, že k uzatvoreniu zmluvy o predaji podniku neprišlo a neprišlo ani k inému nástupníctvu, tak vznikli prekážky v práci na strane žalovanej, za čo bola podľa žalobkýň povinná poskytnúť im náhradu mzdy v sume priemerného zárobku podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce. Svoje nároky žalobkyne žalovanej oznámili prípisom zo dňa 11.11.2013. Keďže im žalovaná nevyplatila náhradu mzdy za mesiac október 2013 do 25 dní od jej splatnosti, tak okamžite skončili pracovný pomer, každá prípisom zo 17.12.2013; všetky žalovaná prevzala 19.12.2013. Výplatný termín určený nemali. Žalovaná žalobkyniam podľa ich tvrdenia neposkytovala stravné a ani ho nezabezpečovala napriek tomu, že jej túto povinnosť ukladá Zákonník práce. Keďže žalovaná neposkytovala a ani nezabezpečovala stravu, mala žalobkyniam poskytnúť finančný príspevok podľa § 152 ods. 6 Zákonníka práce. Ani tento im neposkytla, pritom však mohli chodiť na stravovanie do stravovacieho zariadenia neďaleko pracoviska, v ktorom je poskytované denné menu. Prípisom zo dňa 08.01.2014 vyzvali žalovanú na náhradu stravného, a to: (i) pre pôvodnú žalobkyňu v 1. rade (Q. B.) v roku 2011 za 225 odpracovaných dní vo výške 855 eur, v roku 2012 za 225 odpracovaných dní vo výške 869,40 eura, v roku 2013 za 170 odpracovaných dní vo výške 680 eur = 2.404,40 eura, v roku 2013 nevyčerpala celú dovolenku, žiadala preplatiť 3 dni, za čo jej patrí náhrada mzdy v sume cca 15,51 eura/deň, teda 46,53 eura; (ii) pre žalobkyňu v 2. rade (D. E.) v roku 2011 za 224 odpracovaných dní vo výške 851,20 eura, v roku 2012 za 217 odpracovaných dní vo výške 837,40 eura, v roku 2013 za 167 odpracovaných dní vo výške 668 eur = 2.356,60 eura; (iii) pre žalobkyňu v 3. rade (D. G.) v roku 2011 za 225 odpracovaných dní vo výške 855 eur, v roku 2012 za 168 odpracovaných dní vo výške 747,80 eura, v roku 2013 za 168 odpracovaných dní vo výške 672 eur = 2.274,80 eura, v roku 2013 nevyčerpala celú dovolenku, žiadala preplatiť 5 dní, za čo jej patrí náhrada mzdy v sume cca 15,51 eura/deň, teda 77,55 eura; (iv) pre žalobkyňu v 4. rade (D. I.) v roku 2011 za 225 odpracovaných dní vo výške 855 eur, v roku 2012 za 225 odpracovaných dní vo výške 869,40 eura, v roku 2013 za 173 odpracovaných dní vo výške 692 eur = 2.416,40 eura. Keďže žalobkyne nemali k dispozícii dochádzku, ktorú je zamestnávateľ povinný viesť a archivovať, tak v žalobe nárok vypočítali na počet pracovných dní, pričom v ňom nie sú zahrnuté soboty a nedele, ktoré tiež pracovali. Za prácu v nedeľu im platila žalovaná príplatok v sume 8 eur, za soboty a sviatky im príplatok neplatila. Vo sviatky zvykli mať pracovnú dobu od 6:00 hod. do 14:00 hod., vtedy sa striedali - jedna dvojica pracovala jeden sviatok a druhá dvojica pracovala druhý sviatok. Ak vyšiel sviatok na sobotu alebo piatok, tak pracovali do 22:00 hod. Teda pracovali obe dvojice na zmeny. Náhradné voľno za prácu vo sviatok nikdy nečerpali. Na základe uvedeného žalobkyne žiadali priznať: (i) nárok na náhradu mzdy pre prekážky na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce od 07.10.2013 do 19.12.2013 (53 pracovných dní) a nárok na výplatu za výpovednú dobu 2 mesiace (40 pracovných dní) a nárok na preplatenie nevyčerpanej dovolenky: pôvodná žalobkyňa v 1. rade (Q. B.) pri priemernej čistej dennej mzde 15,51 eura vo výške 1.488,96 eura; žalobkyňa v 2. rade (D. E.) pri priemernej čistej dennej mzde 14,90 eura vo výške 1.385,70 eura; žalobkyňa v 3. rade (D. G.) pri priemernej čistej dennej mzde 15,51 eura vo výške 1.519,98 eura; žalobkyňa v 4. rade (D. I.) pri priemernej čistej dennej mzde 14,99 eura vo výške 1.394,07 eura; (ii) nárok na náhradu stravného za obdobie od 01.01.2011 do 06.10.2013: pôvodná žalobkyňa v 1. rade (Q. B.) vo výške 2.404,40 eura; žalobkyňa v 2. rade (D. E.) vo výške 2.356,60 eura; žalobkyňa v 3. rade (D. G.) vo výške 2.274,80 eura; žalobkyňa v 4. rade (D. I.) vo výške 2.416,40 eura; (iii) nárok na mzdové zvýhodnenie za soboty a sviatky a prácu nadčas (priemerne týždenne 8,25 hod.): pôvodná žalobkyňa v 1. rade (Q. B.) za obdobie od 01.04.2011 do 06.10.2013 (30 mesiacov) vo výške 480,30 eura (počítané z 33 hodín mesačne nadčas, hodinová mzda 1,94 eura, príplatok 25 %); žalobkyňa v 2. rade (D. E.) za obdobie od 01.04.2011 do 06.10.2013 (30 mesiacov) vo výške 460,50 eura, žalobkyňa v 3. rade (D. G.) za obdobie od 01.04.2011 do 06.10.2013 (30 mesiacov) vo výške 480,30 eura; žalobkyňa v 4. rade (D. I.) za obdobie od 01.04.2011 do 06.10.2013 (30 mesiacov) vo výške 462,90 eura.

2. Okresný súd Komárno rozsudkom č. k. 15Cpr/2/2014 – 1354 zo dňa 01.06.2023 rozhodol vo výroku I. tak, že žalovaná je povinná zaplatiť pôvodnej žalobkyni v 1. rade Q. B. celkom sumu 4.570,96 eura

s 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 4.570,96 eura od 20.3.2014 do zaplatenia; že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni v 2. rade D. E. celkom sumu 4.570,99 eura s 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 4.570,99 eura od 20.3.2014 do zaplatenia; že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni v 3. rade D. G. celkom sumu 4.488,49 eura s 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 4.488,49 eura od 20.3.2014 do zaplatenia; že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni v 4. rade D. I. celkom sumu 4.581,78 eura s 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 4.581,78 eura od 20.03.2014 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia; a vo výroku II. tak, že žalobkyne 1. až 4. rade majú voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná v celom rozsahu (výrok I. aj II.) odvolanie a navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanej prizná nárok na náhradu trov konania; alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 26CoPr/1/2023 – 1476 zo dňa 31.01.2024 (ďalej aj len „predchádzajúce rozhodnutie“) zrušil rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 15Cpr/2/2014 – 1354 zo dňa 01.06.2023 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s tým, aby doplnil odôvodnenie rozhodnutia v zmysle kritérií pre riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k právnomu posúdeniu nárokov žalobkyň, vysporiadal sa s otázkou, či predmetné nároky nie sú v rozpore s dobrými mravmi podľa ust. § 15 Zákonníka práce; aby sa náležite a komplexne vysporiadal so vznesenou námietkou premičania zo strany žalovanej a zodpovedal na všetky ňou vznesené relevantné argumenty.

4. Okresný súd Komárno ako súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom rozhodol vo veci č. k. 15Cpr/2/2014 - 1518 zo dňa 5. júna 2024 (ďalej aj len „napadnutý rozsudok“) tak, že vo výroku I. uložil povinnosť žalovanej zaplatiť pôvodnej žalobkyni v 1. rade Q. B. celkom sumu 3.163,18 eura spolu s 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.163,18 eura od 20.03.2014 do zaplatenia, žalobkyni v 2. rade D. E. celkom sumu 3.185,09 eura spolu s 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.185,09 eura od 20.03.2014 do zaplatenia, žalobkyni v 3. rade D. G. celkom sumu 3.109,81 eura spolu s 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.109,81 eura od 20.03.2014 do zaplatenia, žalobkyni v 4. rade D. I. celkom sumu 3.175,56 eura spolu s 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.175,56 eura od 20.03.2014 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku; vo výroku II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol; vo výroku III. priznal pôvodnej žalobkyni v 1. rade, žalobkyni v 2. až 4. rade voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38,74 %.

5. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok právne odôvodnil primárne ustanoveniami čl. 2, § 13 ods. 3, § 43 ods. 1, § 47 ods. 1 písm. a), § 59 ods. 1, § 69 ods. 1 písm. b), § 69 ods. 4, § 74, § 79 ods. 1, § 77, § 79 ods. 1, § 79 ods. 2, § 121 ods. 1, § 122 ods. 2, § 142 ods. 3, § 152 ods. 1, 2, 3 a 6, § 262 ods. 1 Zákonníka práce; § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“); § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka; § 150, § 255 ods. 1, § 320 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

6. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie v podstate odôvodnil tým, že žalovaná mala povinnosť pridelovať pôvodnej žalobkyni v 1. rade a žalobkyni v 2. až 4. rade prácu v zmysle ust. § 47 ods. 1 Zákonníka práce. Súd prvej inštancie tak vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalovanej, ktorá spočívala v popretí dôvodnosti nároku na náhradu mzdy podľa ust. § 69 ods. 4 Zákonníka práce, ktorý bol podľa jej názoru v rozpore s dobrými mravmi podľa ust. § 15 Zákonníka práce. Žalovaná ukončila svoju podnikateľskú činnosť dňa 31.12.2013, v rozhodnom čase tak disponovala plnou právnou subjektivitou, pracovný pomer preukázateľne trval, pričom vedenie prevádzky vrátane spracovania pracovnoprávnej agendy, ako aj riadenia personálneho substrátu bolo plne v kompetencii žalovanej, respektíve bolo to jej povinnosťou. Nesplnenie povinnosti podnikateľského subjektu, a to aj z nedbanlivosti alebo nevedomosti nemôže byť na ťarchu zamestnancov odvolávajúc sa na ich konanie proti dobrým mravom. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná nepreukázala, že by konanie žalobkyň, ako aj samotné podanie žaloby bolo v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie konštatoval, že titul, na základe ktorého priznal žalobkyniam nárok, predstavovalo okamžité skončenie pracovného pomeru žalobkyň dňom 19.12.2013. Základným a rozhodujúcim predpokladom vzniku nároku na náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa bola neplatnosť tohto skončenia pracovného pomeru. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že pracovné pomery medzi stranami sa, v zmysle rozhodnutia Okresného súdu Komárno č. k. 13Cpr/1/2014 – 276 zo dňa 08.08.2016 (ktorý žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru zo dňa 17.12.2013 zamietol), skončili okamžitým skončením pracovných pomerov žalobkyňami zo dňa 17.12.2013, doručenými žalovanej dňa 19.12.2013 a práve táto skutočnosť predstavuje právny titul žalobkyňami uplatňovaných práv. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že na preukázanie reálneho vyplatenia mzdy je potrebné predložiť dôkaz o prevedení finančných prostriedkov do dispozičnej sféry žalobkyň ako napr. výplatnú pásku

s podpisom preberajúcich zamestnankýň, výpis z bankového účtu žalovanej o prevode na účet žalobkýň a podobne. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žiaden takýto dôkaz nebol predložený zo strany žalovanej, pričom dôkazy, ktoré predložila na preukázanie svojich tvrdení, súd prvej inštancie vyhodnotil tak, že predmetné skutočnosti tieto dôkazy nepreukazovali. Vzhľadom na to, že všetky žalobkyne zhodne potvrdili, že žalovaná im nevyplatila žalované nároky, túto skutočnosť mal súd prvej inštancie za preukázanú na základe výpovede strán konania. Vo vzťahu k zabezpečeniu stravy pre žalobkyne súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná ani v tomto prípade nepreukázala - nepredložila žiaden relevantný dôkaz, na základe ktorého by toto tvrdenie mohol súd prvej inštancie pokladať za sporné. Žalovaná taktiež nepodala návrh na výsluch zamestnankýň, ktoré mali čestným vyhlásením potvrdzovať, že bola strava zabezpečená zo strany žalovanej. Súd prvej inštancie sa tak priklonil k priamemu dôkazu, ktorý predstavoval výpoveď žalobkýň pred nepriamym dôkazom, ktorý predstavoval čestné vyhlásenie zamestnankýň žalovanej (ktoré nie sú stranou tohto konania) o poskytovaní stravy žalovanou.

7. Ďalej súd prvej inštancie vo vzťahu k otázke premlčania uviedol, že žalobkyne si svoje nároky čo do dôvodu a sčasti čo do výšky uplatnili v žalobe zo dňa 20.03.2014. Premlčacia lehota začala plynúť dňa 20.12.2013 (dňom nasledujúcim po skončení pracovných pomerov medzi sporovými stranami okamžitým skončením pracovného pomeru dňom 19.12.2013). Súd prvej inštancie vychádzal z ust. § 101 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je premlčacia doba 3 roky, pričom sa nestotožnil s argumentáciou právnych zástupcov žalobkýň v tom, že v danom prípade je potrebné posudzovať premlčaciu dobu podľa ust. § 106 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetné ustanovenie upravuje premlčaciu dobu práva na náhradu škody v zmysle Občianskeho zákonníka, ale v danom prípade je predmetom konania nárok z pracovnoprávneho vzťahu, a preto nie je možné aplikovať ust. § 106 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie poukázal na to, že premlčacia lehota v zmysle ust. § 112 Občianskeho zákonníka neplynula v čase od 04.04.2015 do 11.12.2017 a následne od 08.06.2018 do 27.06.2019 vzhľadom na to, že konanie na súde vo veci 15Cpr/2/2014 bolo prerušené uznesením č. k.: 15Cpr/2/2014 - 160 zo dňa 04.03.2015 (právoplatného 04.04.2015) až do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Komárno sp. zn.13Cpr/1/2014, ktoré skončilo rozsudkom č. k. 13Cpr/1/2014-276 zo dňa 08.08.2016 (právoplatným dňa 11.12.2017) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 9CoPr/7/2016-327 zo dňa 28.09.2017, a následne bolo konanie prerušené uznesením č. k.: 15Cpr/2/2014-328 zo dňa 23.05.2018 (právoplatného 08.06.2018) až do právoplatného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o dovolaní zo dňa 06.02.2018 v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Komárno sp. zn. 13Cpr/1/2014, ktoré sa skončilo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/89/2018 - 345 zo dňa 27.06.2019. Na základe týchto skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru o uplynutí premlčacej lehoty dňom 13.09.2020 (premlčacia lehota plynula: 20.12.2013 - 04.04.2015 v dĺžke 1 rok a 106 dní, 11.12.2017 - 08.06.2018 v dĺžke 180 dní, 27.06.2019 - 13.09.2020 v dĺžke 1 rok a 79 dní).

8. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nároky boli uplatnené včas napriek zmene ich výšky úpravou petitu, ktorý bol doručený súdu dňa 31.03.2021 a premlčacia doba uplynula dňa 13.09.2020; tým pádom nevyhovelo námietke premlčania zo strany žalovanej, pretože žalobkyne jasne a zrozumiteľne označili tieto nároky v žalobe doručenej dňa 24.03.2014. Súd prvej inštancie poukázal na to, že výšky nárokov je možné jednoznačne a nespochybniteľne určiť iba na základe relevantných podkladov a výstupov zo mzdového účtovníctva, pričom žalovaná napriek výzvam súdu prvej inštancie (respektíve na základe jej vedomého konania) predložila potrebné údaje až dňa 25.06.2020, a to v podobe fotokópií výpisov zo mzdového účtovníctva v podobe vlastných listín a výplatných lístkov. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že reálnu výšku nárokov bolo možné objektívne vypočítať až týmto dátumom, respektíve rozšírením žaloby, a to podaním doručeným dňa 31.03.2021, jedná sa tak len o kvantitatívnu zmenu žaloby. Súd prvej inštancie však vyhodnotil nárok, čo do obsahu, uplatnený až v návrhu na pripustenie zmeny žaloby jej rozšírením, ako uplatnený po uplynutí premlčacej lehoty, keďže zo žaloby nevyplýva, že by žalobkyne mali, čo i len úmysel takýto nárok uplatniť. Súd prvej inštancie zdôraznil, že vo vzťahu k neuplatnenému právu plynie ďalej premlčacia doba. Premlčacia doba spočíva iba v tej časti pohľadávky, ktorú žalobca žaloval v pôvodnej žalobe. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania, z predložených listinných dôkazov, ako aj z oboznámenia sa spisu mal za preukázané a nesporné, že žalobkyne mali nárok na náhradu mzdy za obdobie 07.10.2013 do 19.12.2013, počas ktorého ich pracovný pomer nesporne trval a prácu im žalovaná nepridelovala, pričom túto povinnosť mala až do 19.12.2013 (do platného skočenia pracovného pomeru). Súd prvej inštancie mal za to, že žalobkyniam patrí nárok podľa ust. § 69 ods. 4 Zákonníka práce, a preto im tento nárok priznal. Taktiež súd prvej inštancie priznal žalobkyniam nároky podľa ust. § 93, § 121 ods. 1 a § 122 Zákonníka práce, teda nárok na náhradu mzdy za sviatok a za dni pracovného pokoja, ako aj mzdové zvýhodnenie za prácu vykonávanú počas nepretržitého odpočinku. Ďalej súd prvej inštancie priznal žalobkyniam finančný

príspevok za stravovanie v zmysle ust. § 151 ods. 2 a ods. 6 Zákonníka práce, pretože žalobkyne zhodne popreli tvrdenia žalovanej o zabezpečení stravy. Pôvodnej žalobkyne v 1. rade súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu mzdy za nevyčerpanú dovolenku za obdobie od 01.01.2013 do 19.12.2013, pretože tento nárok vyhodnotil ako nesporný a námietky žalovanej vo vzťahu k predmetnému nároku ako nedôvodné, pretože tá tento nárok nepoprela, len rozporovala skutočnosť, že nebol uplatnený v presnej výške pri podaní žaloby. Súd prvej inštancie vzhľadom na námietku premlčania uplatnenú žalovanou, žalobu v časti výšky nárokov na doplatok čistej mzdy v sume rozdielu pri zaradení do I. stupňa a do II. stupňa náročnosti žalobkýň zamietol. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyne predmetný nárok uplatnili až dňa 31.03.2021 (úpravou petitu), respektíve po uplynutí premlčacej doby. Na základe týchto skutočností súd prvej inštancie vyhodnotil žalobu ako čiastočne dôvodnú.

9. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol na základe pomeru úspechu strán konania. Predmet sporu tvorilo zaplatenie sumy vo výške 18.212,22 eura a žalobkyne boli úspešné v časti 12.633,64 eura (t. j. 69,37 %) a žalovaná bola úspešná v časti 5.578,58 eura (t. j. 30,63 %), a preto súd prvej inštancie priznal žalobkyňam nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38,74 % (69,37 % - 30,63 %).

10. Proti I. a III. výroku napadnutého rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanej voči žalobkyňam nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Napadnutý rozsudok považovala za nesprávny z odvolacích dôvodov:

(i) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP];

(ii) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP];

(iii) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP].

11. Odvolanie odôvodnila tým, že aj druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie vykazuje rovnaké znaky nepreskúmateľnosti a zmätočnosti ako jeho prvé rozhodnutie. Žalovaná mala za to, že si dôkazné bremeno splnila a skutočnosť, z ktorých odvodzuje nedôvodnosť žalobného návrhu preukázala listinnými dôkazmi. Sporové strany nie sú oprávnené sa navzájom zaťažovať povinnosťami dôkazného bremena. Súd prvej inštancie v bode 55. napadnutého rozsudku tvrdil, že pracovnoprávny spor má údajne charakter spotrebiteľského sporu a dôkazné bremeno prioritne zaťažuje zamestnávateľa. Žalobkyne v danej veci nemali žiadne osobitné postavenie a na tento spor (pracovnoprávny) sa mohli vzťahovať len drobné odchýlky podľa CSP. Žalovaná poukázala na neodôvodnenosť napadnutého rozsudku. Nad rámec konštatovania odvolacieho súdu bola žalovaná v ďalšom konaní pred súdom prvej inštancie názoru, že pri posúdení nárokov je potrebné zároveň správne ustáliť príslušný titul, ktorý má dopad na prípadné premlčanie nároku a že v ďalšom konaní malo byť úlohou súdu prvej inštancie nielen preskúmateľným spôsobom zdôvodniť právne posúdenie žalovaných nárokov, ale aj z akého titulu boli uplatnené a v nadväznosti na to správne posúdiť aj ďalšie skutkové a právne námietky strán sporu, najmä žalovanej. Zároveň žalovaná poukázala na to, že sa stotožnila s argumentáciou odvolacieho súdu v tom, že žalovaná v konaní nenamietala, že v rozpore s dobrými mravmi je samotné okamžité skončenie pracovného pomeru, ale za v rozpore s dobrými mravmi (§ 15 Zákonníka práce) považovala samotné uplatnenie nárokov žalobkýň. Žalovaná poukázala na to, že súd prvej inštancie v súvislosti s predmetnou námietkou žalovanej len odkázal na skôr prebiehajúce konanie o posúdenie platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkýň vedené na totožnom súde pod sp. zn. 13Cpr/1/2024, pričom tvrdil, že je týmto právoplatným rozhodnutím viazaný, čo však podľa názoru žalovanej je iný pojem ako posúdenie tzv. prejudiciálnej otázky v inom konaní. Súd prvej inštancie znovu porušil práva žalovanej na spravodlivý súdny proces, keď preskúmateľným spôsobom nezdôvodnil právny základ jednotlivých žalobných nárokov a nevysporiadal sa ani s námietkami žalovanej vo vzťahu k otázke dobrých mravov podľa ust. § 15 Zákonníka práce, čo podľa názoru žalovanej zakladá odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

12. Ďalej žalovaná konštatovala, že súdu prvej inštancie predložila listinné dôkazy v podobe mzdových listov za obdobie 1/2011 až 8/2013 ku každej žalobkyne a zároveň výplatné pásky za to isté obdobie, z ktorých malo vyplývať, že v predmetnom období boli žalobkyňam vyplatené všetky nároky z pracovnoprávneho vzťahu. Zároveň bolo žalovanou preukázané vyplatenie nevyčerpanej dovolenky každej zo žalobkýň na konci pracovnoprávneho vzťahu, pričom túto skutočnosť žalovaná považovala za nespornú. Predmetné listinné dôkazy mal súd prvej inštancie vyhodnotiť tak, že sporné malo byť aj to, čo sporné ani nebolo medzi sporovými stranami. Žalovaná vyjadrila názor, že v podaní zo dňa 27.01.2022 vysvetlila, že nárok finančný príspevok na stravovanie žalobkyňam právne nevznikol, keďže

im žalovaná zabezpečovala stravovanie priamo na prevádzke. V tejto otázke sa súd prvej inštancie priklonil k priamemu dôkazu, ktorý spočíval vo výpovediach žalobkýň pred nepriamym dôkazom, ktorý predstavoval čestné vyhlásenie zamestnankýň žalovanej, pričom opomenul, že priamy dôkaz taktiež predstavovala výpoveď žalovanej, čo súd prvej inštancie nedal do pomeru miery a váhy dôkazov. Ďalej žalovaná poukázala na to, že keď Zákonník práce spája s okamžitým skončením pracovného pomeru vznik nároku na náhradu mzdy za výpovednú lehotu, automaticky to však neznamená, že aj uplatnenie takéhoto nároku je v súlade s dobrými mravmi, a to s poukazom na konkrétne skutkové okolnosti, ktoré žalovaná už niekoľkokrát uvádzala, pričom ich znovu zopakovala v odvolaní. Vzhľadom na celkový kontext skutkového stavu uvedeného žalovanou, v konaní popierala dôvodnosť nároku na náhradu mzdy podľa ust. § 69 ods. 4 Zákonníka práce, pretože jeho uplatnenie je možné považovať za v rozpore s dobrými mravmi podľa ust. § 15 Zákonníka práce. Podnikateľskú činnosť žalovaná reálne a fakticky ukončila ku dňu 07.10.2023 a ďalej žiadnu nevykonávala. Žalovaná taktiež považovala za v rozpore s dobrými mravmi podľa ust. § 15 Zákonníka práce nároky na náhradu mzdy za obdobie údajného neprideľovania práce podľa ust. § 142 ods. 3 Zákonníka práce, pretože žalobkyne nežiadali o prideľovanie práce, do práce k žalovanej sa nedostavili a tá im reálne ani nemala, kde a akú inú prácu poskytnúť. Súd prvej inštancie však automaticky priznal predmetné nároky žalobkyniam bez ohľadu na to, že ide o nároky týkajúce sa tej istej práce v tej istej prevádzke, čo je de facto nemožné. Na základe týchto dôvodov považovala žalovaná napadnutý rozsudok za nesprávny na základe odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

13. Žalovaná napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považovala za nesprávny aj z odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Vo vzťahu k predmetnému odvolaciemu dôvodu namietala, že v bode 44. napadnutého rozsudku možno považovať za nesprávne právne posúdenie právnu otázku zákonnosti súkromných znaleckých posudkov vypracovaných Inštitútom znalcov súdneho inžinierstva pod č. 4 až 7/2021. Žalovaná taktiež poukázala v predmetnom bode napadnutého rozsudku na nesprávne právne posúdenie procesných otázok o dôkaznom bremene. Poukázala na to, že vzhľadom na jej námietky o nezákonnosti predmetných posudkov, nemala žiadnu dôkaznú povinnosť predkladať alebo žiadať o ich doplnenie, pričom sa mala výsluchom znalkyne preukázať jej odborná nekompetentnosť. Nezákonnosť predmetných znaleckých posudkov žalovaná vyvodzovala z porušenia ust. § 209 ods. 3 CSP, pretože oslovená znalecká organizácia ich nevypracovala na základe listín založených v súdnom spise napriek tomu, že prebiehalo súdne konanie. Žalovaná pokladala záver súdu prvej inštancie o tom, že mala možnosť predložiť listiny a uviesť skutočnosti, ktoré neboli v predmetných posudkoch zohľadnené, za arbitrárny a svojoľný. Za nesprávne právne posúdenie veci považovala žalovaná aj to, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav neaplikoval ňou vybrané ustanovenia, respektíve ich absolútne opomenul vyhodnotiť.

14. Vo vzťahu k III. napadnutému výroku napadnutého rozsudku žalovaná uviedla, že v dôsledku, že napadla výrok vo veci samej (výrok I.), uvedený má priamy dopad aj na výrok o náhrade trov konania, ako priamy závislý výrok, a preto žiadala, aby jej odvolací súd priznal voči žalobkyniam nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

15. Podaním zo dňa 28.08.2024 žalobkyne reagujúc na odvolanie žalovanej argumentovali tým, že odvolanie nie je riadne odôvodnené podľa ust. § 365 ods. 1 CSP. Právny zástupca žalovanej iba opakoval svoje námietky z konania, a to napriek tomu, že viaceré boli odvolacím súdom vyhodnotené ako nedôvodné, pričom tvrdenia žalovanej obsiahnuté v odvolaní sú v rozpore s jej konaním, predchádzajúcimi vyjadreniami ako aj vyjadreniami jej právneho zástupcu. Žalobkyne pokladali napadnutý rozsudok za vecne správny a dostatočne odôvodnený. Poukázali na ust. § 319 CSP, z ktorého žalovanej ako zamestnávateľovi vyplýva povinnosť poskytnúť súčinnosť. Teda táto povinnosť jej vyplýva zo zákona aj v súvislosti s listinami, ktoré od nej požadoval súd prvej inštancie. Žalovaná síce účelovo popierala niektoré tvrdenia žalobkýň, avšak nepredložila žiadne dôkazy na podporu svojej argumentácie, pričom súd prvej inštancie jej poskytol dostatočný priestor. Žalovaná takisto po vrátení veci na súd prvej inštancie nemala žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, nepredložila vlastný súkromný znalecký posudok a nevyužila možnosť na doplnenie posudkov predložených žalobkyňami. Žalobkyne konštatovali, že súd prvej inštancie v bode 64. napadnutého rozsudku dospel k správne mu záveru, že z dokazovania bol preukázaný právny titul uplatňovaných nárokov, ktorý predstavuje okamžité skončenie pracovných pomerov. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil námietku žalovanej vo vzťahu k otázke rozporu s dobrými mravmi podľa ust. § 15 Zákonníka práce, ako nedôvodnú (v bode 46. napadnutého rozsudku). Zároveň v tejto súvislosti poukázal na ust. § 47 ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorého bolo povinnosťou žalovanej prideľovať žalobkyniam prácu, pretože žalovaná v rozhodnom čase disponovala plnou právnou subjektivitou a riadenie personálneho substrátu bolo v jej plnej kompetencii.

16. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP žalobkyne uviedli, že predmetná časť odvolania je v rozpore s doterajšími tvrdeniami žalovanej, ako aj jej právneho zástupcu. Žalobkyne popreli, že listinné dôkazy predložené žalovanou podaním zo dňa 24.06.2020 predstavujú listiny, ktoré by zodpovedali ich vykonanej práci pre žalovanú, pričom žalovaná im nikdy výplatné pásky nedávala. Sama žalovaná v tomto konaní, ako aj v konaní pred Okresným súdom Komárno sp. zn. 13Cpr/1/2014 potvrdila, ako pracovali žalobkyne a ako ich vyplácala. Žalobkyne sa stotožnili so záverom súdu prvej inštancie obsiahnutom v bode 51. napadnutého rozsudku, že predmetné listiny nepreukazovali reálne vyplatenie miezd žalobkyniam, pričom žalobkyne popreli, že nimi bolo preukázané vyplatenie nevyčerpanej dovolenky každej zo žalobkýň. Námietku žalovanej týkajúcu sa zabezpečovania stravovania už vyhodnotil odvolací súd ako ne dôvodnú, ako aj námietku o prechode zamestnancov, pričom čestné prehlásenia zamestnankýň žalovanej vyhodnotil tak, že nepreukazujú, že by žalobkyniam žalovaná zabezpečovala stravovanie. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu žalobkyne argumentovali tým, že právny zástupca žalovanej opätovne bez uvedenia toho, v čom by mala spočívať nezákonnosť alebo nesprávnosť predmetných znaleckých posudkov, spochybňoval objektivitu a odbornosť znalca. V tejto otázke sa žalobkyne stotožnili so záverom súdu prvej inštancie (bod 44. napadnutého rozsudku) s poukazom na ust. § 209 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak má súkromný znalecký posudok všetky zákonné náležitosti a obsahuje doložku o tom, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku, postupuje sa pri vykonaní tohto dôkazu, ako by išlo o znalecký posudok súdom ustanoveného znalca. Zároveň žalobkyne konštatovali, že inštitúcia, ktorá vyhotovila súkromné znalecké posudky, je riadnym znalcom zapísaným v zozname znalcov vedeného Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Na základe týchto skutočností žalobkyne navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal im nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

17. Replikou zo dňa 07.10.2024 sa žalovaná vyjadrila k vyjadreniu žalobkýň. Uviedla, že trvá na všetkých uplatnených dôvodoch v odvolaní, ako aj na svojej právnej a skutkovej argumentácii. Pridržiavala sa svojej argumentácie obsiahnutej v odvolaní, žiadne nové, relevantné skutočnosti neuviedla. Žalobkyne reagovali na repliku žalovanej duplikou zo dňa 21.10.2024. Konštatovali, že pokiaľ žalovaná nie je spokojná s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ešte to nezakladá jeho nesprávnosť. Poukázali na to, že pracovali v inej prevádzke u iného podnikateľského subjektu na dohodu s kratším pracovným časom práce a nepracovali v pokladni, pričom pôvodná žalobkyňa v 1. rade u nového zamestnávateľa nemala dohodu ani iný pracovnoprávny vzťah. Tým reagovali na argumentáciu žalovanej vo vzťahu k neprideľovaniu práce žalobkyniam z dôvodu, že práce mali pridelené v rovnakej prevádzke, rovnakého druhu, čo považovali za zavádzajúce. Iné relevantné skutočnosti neuviedli.

18. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 26CoPr/1/2024 – 1633 zo dňa 30.06.2025 (právoplatné dňa 09.07.2025) rozhodol o pokračovaní v konaní s dedičmi pôvodnej žalobkyne v 1. rade, ako žalobcami - žalobca v 1. rade: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom: X.XXXX XXXX/X, XXX XX C. a žalobca v 5. rade: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom: K. L. XXXX/X, XXX XX C..

19. Podľa čl. 8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

20. Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

21. Podľa § 379 ods. 1 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak

- a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý,
- b) ide o nerozlučné spoločensťvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov,
- c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

22. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

23. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

24. Podľa § 385 ods. 1 CSP, na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

25. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

26. Podľa § 69 ods. 4 Zákonníka práce v znení účinnom v čase vzniku uplatnených nárokov (od 07.10.2013 do 19.12.2013), zamestnanec, ktorý okamžite skončil pracovný pomer, má nárok na náhradu mzdy v sume svojho priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov.

27. Podľa § 121 ods. 1 Zákonníka práce v znení účinnom v čase vzniku uplatnených nárokov (od 01.04.2011 do 06.10.2013; veta prvá a druhá k zneniu účinnému 01.04.2011 – poznámka odvolacieho súdu), za prácu nadčas patrí zamestnancovi dosiahnutá mzda a mzdové zvýhodnenie najmenej v sume

25 % jeho priemerného zárobku. Zamestnancovi, ktorý vykonáva rizikové práce, patrí za prácu nadčas dosiahnutá mzda a mzdové zvýhodnenie najmenej v sume 35 % jeho priemerného zárobku.

28. Podľa § 122 ods. 1 Zákonníka práce v znení účinnom v čase vzniku uplatnených nárokov (od 01.04.2011 do 06.10.2013), za prácu vo sviatok zamestnancovi patrí dosiahnutá mzda a mzdové zvýhodnenie najmenej 50 % jeho priemerného zárobku. Mzdové zvýhodnenie patrí aj za prácu vykonávanú vo sviatok, ktorý pripadne na deň nepretržitého odpočinku zamestnanca v týždni.

29. Podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce v znení účinnom v čase vzniku uplatnených nárokov (od 07.10.2013 do 19.12.2013), ak nemohol zamestnanec vykonávať prácu pre iné prekážky na strane zamestnávateľa, ako sú uvedené v odsekoch 1 a 2, zamestnávateľ mu poskytne náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

30. Podľa § 152 ods. 1 veta prvá Zákonníka práce v znení účinnom v čase vzniku uplatnených nárokov (od 01.01.2011 do 06.10.2013), zamestnávateľ je povinný zabezpečovať zamestnancom vo všetkých zmenách stravovanie zodpovedajúce zásadám správnej výživy priamo na pracoviskách alebo v ich blízkosti.

31. Podľa § 152 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom v čase vzniku uplatnených nárokov (od 01.01.2011 do 06.10.2013), zamestnávateľ zabezpečuje stravovanie podľa odseku 1 najmä poskytovaním jedného teplého hlavného jedla vrátane vhodného nápoja zamestnancovi v priebehu pracovnej zmeny vo vlastnom stravovacom zariadení, v stravovacom zariadení iného zamestnávateľa alebo zabezpečí stravovanie pre svojich zamestnancov prostredníctvom právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktorá má oprávnenie sprostredkovať stravovacie služby, ak ich sprostredkuje u právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktorá má oprávnenie poskytovať stravovacie služby. Nárok na poskytnutie stravy má zamestnanec, ktorý v rámci pracovnej zmeny vykonáva prácu viac ako štyri hodiny. Ak pracovná zmena trvá viac ako 11 hodín, zamestnávateľ môže zabezpečiť poskytnutie ďalšieho teplého hlavného jedla.

32. Podľa § 152 ods. 3 Zákonníka práce v znení účinnom v čase vzniku uplatnených nárokov (od 01.01.2011 do 06.10.2013), zamestnávateľ prispieva na stravovanie podľa odseku 2 v sume najmenej 55 % ceny jedla, najviac však na každé jedlo do sumy 55 % stravného poskytovaného pri pracovnej ceste v trvaní 5 až 12 hodín podľa osobitného predpisu. Okrem toho zamestnávateľ poskytuje príspevok podľa osobitného predpisu.

33. Podľa § 152 ods. 6 Zákonníka práce v znení účinnom v čase vzniku uplatnených nárokov (od 01.01.2011 do 06.10.2013; ods. 5 k zneniu účinnému 01.01.2011 – poznámka odvolacieho súdu), zamestnávateľ poskytne zamestnancovi finančný príspevok v sume uvedenej v odseku 3, len ak povinnosť zamestnávateľa zabezpečiť zamestnancom stravovanie vylučujú podmienky výkonu práce na pracovisku alebo ak zamestnávateľ nemôže zabezpečiť stravovanie podľa odseku 2, alebo ak zamestnanec na základe lekárskeho potvrdenia od špecializovaného lekára zo zdravotných dôvodov nemôže využiť žiadny zo spôsobov stravovania zamestnancov zabezpečených zamestnávateľom.

34. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP), bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, prejednal odvolanie žalovanej voči výroku I. a III. napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 378 a nasl. CSP a cítiac sa viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania ako aj skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvej inštancie, dospel k záveru, že predmetné odvolanie nie je dôvodné.

35. Ustanovenie § 389 ods. 1 písm. b) CSP zakladá dôvodnosť odvolania a povinnosť odvolacieho súdu zrušiť napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v takých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň predstavuje aj porušenie ústavne zaručených práv spojených práve s uplatnením práva na súdnu ochranu. Jedným z takýchto práv je práve aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

36. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Povinnosťou súdov ako štátnych orgánov je dbať o to, aby ústavné práva subjektov zúčastnených na konaní boli riadne dodržiavané. Odôvodnenie predstavuje tú časť rozhodnutia, v ktorej súd interpretuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Len také odôvodnenie súdneho rozhodnutia napĺňa požiadavky vyplývajúce zo základného práva na spravodlivý proces, z ktorého je zrejma opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia má tak obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má spĺňať požiadavku zrozumiteľnosti. Súd je povinný formulovať

odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom takéhoto odôvodnenia je predovšetkým deklarovať správnosť rozhodnutia; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietať konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov. Kým vo výroku rozhodnutia súd vyslovuje ako rozhodol, z odôvodnenia musí vyplynúť, prečo tak rozhodol. Pri odôvodňovaní rozhodnutia je nevyhnutné vyhnúť sa tomu, aby text odôvodnenia bol popisný a formálny a naopak dôsledne dbať o to, aby obsahoval jasné a logické argumenty, ktoré sú konzistentné a navzájom si neodporujú. V prípade, ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje uvedeným spôsobom, ktorý záväzne určuje ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, predstavujúce akýsi návod pre súdy pri písaní odôvodnenia rozhodnutia, ide o nedostatky odôvodnenia, ktoré zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

37. Nepreskúmateľnosťou rozhodnutia, majúcou za následok i jeho nepresvedčivosť, sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych opravných prostriedkov, a tým sa mu odníma možnosť konať pred odvolacím súdom. Rozhodnutie je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu [viď závery vyplývajúce zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „Najvyšší súd SR“) z 03.12.2015, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2016 pod č. 2]. Za nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým úplnú absenciu dôvodov, vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke, od riešenia ktorej bolo rozhodnutie závislé.

38. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke, a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 až § 194 CSP.

39. Právne posúdenie veci predstavuje činnosť súdu spočívajúcu v podriadení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Pri tejto činnosti súd rieši *questio iuris* (právne otázky), pričom ich riešeniu predchádza riešenie *questio facti* (skutkové otázky), respektíve zistenie skutkového stavu. Vo všeobecnosti sa za nesprávne považuje právne posúdenie, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (t. j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu), alebo aplikoval nesprávnu právnu normu (t. j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú), prípadne správne určenú právnu normu nesprávne interpretoval, alebo ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

40. Odvolací súd v odvolacom konaní po vykonaní meritórneho odvolacieho prieskumu napadnutého rozsudku dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne a v rozsahu dostatočnom pre jeho preskúmanie odôvodnil. Odôvodnenie napadnutého rozsudku tak spĺňa vyššie popísané atribúty (odsek 35. a 36.) takého odôvodnenia rozhodnutia, ktoré napĺňa požiadavky vyplývajúce zo základného práva na spravodlivý proces.

41. Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a za účelom vysporiadania sa s relevantnými tvrdeniami žalovanej uvedenými v odvolaní odvolací súd dopĺňa nasledovné.

42. Právna úprava CSP účinná od 1. júla 2016 považuje individuálne pracovnoprávne spory za spory s ochranou slabšej strany, pričom na porovnanie so všeobecnými ustanoveniami civilného sporového konania obsahuje predmetná úprava niektoré diferencie, napríklad v otázke zastúpenia zamestnanca (§ 317 CSP), manudukčnej povinnosti súdu (§ 318 CSP), dokazovania (§ 319 CSP), koncentrácie konania (§ 320 CSP), možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie (§ 321 CSP), pojednávania (§ 322 CSP). Takáto úprava vychádza z toho, že niektoré princípy (kontradiktórnosti konania, arbitrárneho

poriadku a dispozičný princíp) sa v civilnom sporovom konaní neuplatňujú, respektíve sa nemôžu uplatňovať bezvýnimočne, pretože nie vždy zohľadňujú osobitosti niektorých strán. Odôvodnenie tohto postulátu spočíva v objektívnej nerovnosti zamestnanca a zamestnávateľa, ktorú musí súd v súlade s právnou úpravou kompenzovať, a to prostredníctvom osobitných procesných postupov odlišných od všeobecných procesných inštitútov sporového konania. V opačnom prípade by totiž nebol naplnený účel sporového konania, ktorým je spravodlivá a rýchla ochrana porušených alebo ohrozených subjektívnych práv.

43. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nevyhodnotil daný spor svojím charakterom ako spotrebiteľský spor, tak ako to namietala žalovaná, ale len poukazoval na to, že sa jedná o podobný prípad, v ktorom vystupuje slabšia strana. Ďalej sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v tom, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok. Odvolací súd zdôrazňuje, že tento názor je rešpektovaný rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Takisto ani do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (respektíve práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nepatrí právo sporovej strany na rozhodnutie v súlade s jej právnym názorom (m. m. II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97), ani právo dožadovať sa toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktoré sporová strana predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 284/08). Teda odvolací súd a ani súd prvej inštancie nie je viazaný právnym názorom strán sporu a odvolací súd nerozhoduje na základe nespokojnosti strany s výsledkom konania. Odvolací súd sa preto nestotožnil s argumentáciou žalovanej v tom, čo všetko podľa nej mal súd prvej inštancie vykonať po vrátení veci odvolacím súdom s poukazom na jej vyjadrenie k rozhodnutiu odvolacieho súdu. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo jeho rozhodnutie zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie odvolacím súdom (§ 391 ods. 2 CSP; viď nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 37/03), nie je však viazaný názormi strán konania a na dôvazok ani úlohami, ktoré mu strany ukladajú vykonať. Takisto sa odvolací súd nestotožnil s argumentáciou žalovanej spočívajúcej v tom, že súd prvej inštancie mal aplikovať, respektíve vyhodnotiť ňou uvedené ustanovenia. V rámci právneho posúdenia veci je výlučne na súde aké ustanovenia zvolí, respektíve, či zvolí príslušnú právnu normu na daný skutkový stav. Súd prvej inštancie v danej veci uviedol veľkú mieru ustanovení, ktoré na danú vec aplikoval. Nie je tak nutné uvádzať všetky ustanovenia, či už procesné alebo v rámci základných princípov CSP, ale len tie, ktoré sú svojou povahou relevantné pre rozhodnutie.

44. Vo vzťahu k argumentácii žalovanej v rámci predložených mzdových lístkov, ktorými žalovaná mala preukázať, že všetkým žalobkyniam boli vyplatené všetky uplatnené nároky, odvolací súd konštatuje, že sa s touto argumentáciou nestotožňuje. V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že žalovaná opätovne rozporovala nároky, ktoré už boli odvolacím súdom v predchádzajúcom rozhodnutí vyriešené. Na zopakovanie odvolací súd vo vzťahu k finančným príspevkom na stravovanie v predchádzajúcom rozhodnutí konštatoval, že žalovaná nepreukázala zabezpečenie stravovania pre žalobkyne v súlade s ustanoveniami Zákonníka práce (§ 152 a nasl. Zákonníka práce), pričom aj v prípade prípadného preukázania, ňou uvedené formy zabezpečenia stravovania nie je možné považovať za zabezpečenie stravovania podľa Zákonníka práce. Vo vzťahu k predmetným čestným vyhláseniam zamestnankýň žalovanej, ktoré mali preukazovať, že žalovaná žalobkyniam zabezpečovala stravovanie, odvolací súd v predchádzajúcom rozhodnutí uviedol, že tieto čestné vyhlásenia vzhľadom na postoj žalobkýň nepreukazujú, že by im žalovaná zabezpečovala stravovanie. Odvolací súd len vytkol súdu prvej inštancie, že sa s týmito čestnými vyhláseniami nijako nevysporiadal, avšak sám dospel k záveru, že žalobkyniam patril nárok na finančný príspevok na stravovanie a predmetné čestné vyhlásenia nepreukazovali tvrdenia žalovanej. Takisto odvolací súd už raz dospel k záveru, že žalovaná nepreukázala, že žalobkyniam vyplácala finančné nároky za nevyčerpanú dovolenku. Tieto otázky tak boli už vyriešené odvolacím súdom a súd prvej inštancie bol viazaný týmito právnymi názormi, tak ako je uvedené vyššie (odsek 42.). Odvolací súd sa tak stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie, že predmetné listiny predložené žalovanou žiadnym spôsobom nepreukazovali reálne vyplatenie miezd žalobkyniam s odkazom na argumentáciu súdu prvej inštancie v odseku 51. napadnutého rozsudku.

45. V rámci argumentácie žalovanej spočívajúcej v tom, že nemala dôkaznú povinnosť žiadať o doplnenie súkromného znaleckého posudok alebo predkladať vlastný posudok, pretože namietala jeho zákonnosť, odvolací súd konštatuje, že síce takúto povinnosť žalovaná nemala, ale pokiaľ ostala pasívna, malo to za následok neúspech v spore, s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/53/2021 zo dňa 21.06.2022, podľa ktorého „Právo strany sporu predložiť súkromný znalecký posudok nie je podmienené predchádzajúcim nariadením znaleckého dokazovania zo strany súdu, keďže žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.“ ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn.

1Cdo/96/2024 zo dňa 25.06.2025, podľa ktorého „No na druhej strane žalobca i napriek poskytnutému priestoru od doručenia mu súdom nariadeného znaleckého posudku, keď mal proti tomuto námietky (ktoré súd vyhodnotil), nepredložil sám súkromný znalecký posudok, ktorý je možné predložiť v zmysle § 209 ods. 3 CSP.“ Jednalo sa tak o právo žalovanej predložiť súkromný znalecký posudok, poprípade navrhnúť kontrolný znalecký posudok v prípade jej nespokojnosti s namietaným znaleckým posudkom, pričom jej bol vytvorený dostatočný priestor na realizovanie tohto práva, respektíve na preukázanie svojich tvrdení, a to s poukazom na to, že bola vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Naopak žalovaná dokonca nesúhlasila s vykonaním znaleckého dokazovania súdom prvej inštancie. Ustanovenie § 209 ods. 3 CSP, na ktoré žalovaná poukazovala, respektíve na základe ktorého namietala nezákonnosť predmetného znaleckého posudku, pretože znalec nemal vychádzať z listín obsiahnutých v súdnom spise, predstavuje oprávnenie znalca nahliadať do súdneho spisu alebo inak sa oboznámiť s informáciami potrebnými na vypracovanie znaleckého posudku. To znamená, že v prípade súkromného znaleckého posudku znalec nemusí vychádzať výlučne z listín, ktoré sú obsiahnuté v spise, ak napríklad zadávateľ (strana sporu) disponuje dostatočnými informáciami na vypracovanie takéhoto znaleckého posudku. Teda táto skutočnosť sama o sebe nezakladá nezákonnosť znaleckého posudku. Nezákonný znalecký posudok je taký, ktorý je vypracovaný v rozpore so zákonom (napríklad znalcom bez licencie), neobsahuje zákonom predpísané náležitosti a podobne. Teda skutočnosť, že znalec v prípade súkromného znaleckého posudku nevychádzal z listín obsiahnutých v súdnom spise sama o sebe nezakladá nezákonnosť znaleckého posudku. Na margo veci odvolací súd konštatuje, že žalovaná ani nepreukázala, že by znalec nevychádzal z listín obsiahnutých v súdnom spise, poukazovala len na svoje predchádzajúce vyjadrenia. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že predmetné znalecké posudky obsahujú náležitosti podľa ust. § 209 ods. 2 CSP, a preto dospel k záveru o zákonnosti týchto posudkov, pričom odvolací súd sa s takýmto záverom stotožňuje. Odvolací súd znova dodáva, že žalovaná v prípade, ak nebola spokojná s predmetnými znaleckými posudkami, mohla podať návrh na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku, poprípade predložiť súkromný znalecký posudok. Zároveň v samotnom odvolaní namiesto odkazovania na svoje predchádzajúce vyjadrenia mohla žalovaná uviesť, čo konkrétne znalec nezohľadnil pri vypracovaní súkromných znaleckých posudkov.

46. Žalovaná ďalej namietala neodobnosť znalca, ktorá mala vyplývať z jeho výsluchu. Odvolací súd poznamenáva, že žalovaná neuviedla v čom konkrétne vidí neodobnosť znalca. Predmetný znalec (INŠTITÚT ZNALCOV SÚDNEHO INŽINIERSTVA, družstvo) je riadne zapísaný v zozname znalcov vedeného Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, pričom bol v čase vyhotovenia znaleckých posudkov vedený v správnom odbore (Ekonomika a manažment) a v správnom odvetví (Účtovníctvo a daňovníctvo), teda nie je možné dospieť k záveru o jeho neodobnosti len na základe vnútorného presvedčenia žalovanej. Žalovaná nenamietala, že znalecký posudok vypracoval znalec z nepríslušného odvetvia, jej argumentácia vo vzťahu k jeho odbornosti spočívala v jeho výpovedi pred súdom, avšak na základe ktorej súd nemôže posúdiť odbornosť, respektíve neodobnosť znalca. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd nemá dôvod spochybňovať odbornosť znalca. Odvolací súd aj na tomto mieste dáva do pozornosti, že vzhľadom na vznesenú námietku neodobnosti znalca bol žalovanej vyčlenený dostatočný priestor na navrhnutie kontrolného znaleckého posudku alebo predloženie vlastného súkromného znaleckého posudku (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/206/2019 zo dňa 27.10.2021 - odsek 16.). Na základe týchto skutočností odvolací súd dospel k záveru, že námietky žalovanej v tejto rovine sú nedôvodné.

47. Odvolací súd na zopakovanie uvádza, že v predchádzajúcom rozhodnutí okrem iného dal úlohu súdu prvej inštancie, aby doplnil odôvodnenie vo vzťahu k právnemu základu uplatňovaných nárokov žalobkyňami, ako aj aby sa vysporiadal s námietkou žalovanej vo vzťahu k tomu, že podľa nej sú nároky uplatnené žalobkyňami v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 15 Zákonníka práce. V rámci posúdenia právného základu predmetných nárokov súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyne si svoje nároky uplatňujú titulom okamžitého skončenia pracovného pomeru. Teda nie je možné dospieť k záveru, že súd prvej inštancie neposúdil právny základ uplatňovaných nárokov žalobkyňami, tak ako to namietala žalovaná. Zároveň súd prvej inštancie zaujal stanovisko ku všetkým uplatňovaným nárokom ako k nároku na finančný príspevok na stravovanie, nároku za nevyčerpanú dovolenku a podobne, teda charakterizoval všetky uplatňované nároky žalobkyňami, pričom ich aj právne posúdil. Zároveň v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Komárno č. k. 13Cpr/1/2014 – 276 zo dňa 08.08.2016, v ktorom bolo právoplatne rozhodnuté o platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru medzi stranami v tomto konaní. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že žalobkyne si svoje nároky uplatňujú titulom platného okamžitého skončenia pracovného pomeru. V prípade, ak bola určitá otázka, ktorá má byť v konaní posúdená ako prejudiciálna, právoplatne vyriešená v inom konaní, je ňou súd viazaný, pretože v opačnom prípade by to malo za následok res judicata. Odvolací

súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/44/2010 zo dňa 31.01.2012 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 40/2013, podľa ktorého „Pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením.“ Ďalej z odôvodnenia rozhodnutia: „Keďže súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov, nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia nesmie byť táto otázka položená a akékoľvek jej „nové“ právne posudzovanie v inom (ďalšom) konaní tých istých účastníkov je neprípustné. ... Zásada právnej istoty je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Popretie prejudiciálnej záväznosti právoplatného rozhodnutia znamená zásah do stability práva a právnych vzťahov ako aj do riadneho výkonu spravodlivosti.“

48. Vo vzťahu k namietanému rozporu s dobrými mravmi v rámci uplatňovaných nárokov odvolací súd, tak ako súd prvej inštancie, dospel k záveru, že žalovaná v tejto rovine neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala ňou tvrdené skutočnosti. Vo všeobecnosti dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že počas konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo/52/2010 zo dňa 24.06.2010). V rámci argumentácie v odvolacom konaní žalovaná len poukazovala na ňou tvrdený skutkový stav, bez preukázania týchto skutočností. To, že sa žalobkyne údajne zúčastnili rozlúčkovej večere, ako aj inventúry pred odovzdaním prevádzky a aj to, že prevzali mzdu za mesiac september a časť mesiaca október 2013 podľa odvolacieho súdu nepreukazuje, že predmetné nároky sú v rozpore s dobrými mravmi podľa predmetného ustanovenia. Odvolací súd ďalej dodáva, že dobré mravy v ust. § 15 Zákonníka práce nevystupujú ako tzv. „pozitívna hranica“ výkonu práv (čl. 2 Zákonníka práce), ale ako dôležité interpretačné pravidlo pracovného práva, ktoré má chrániť najmä zamestnancov. V prípade, ak žalovaná tvrdila, že predmetné nároky sú v rozpore s dobrými mravmi, mala svoje tvrdenia riadne preukázať; takto jej argumentácia ostala len v rovine tvrdení. Žalovaná si tak svoju dôkaznú povinnosť nesplnila, a preto odvolací súd predmetnú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. K argumentácii žalovanej, že uplatnený nárok podľa § 69 ods. 4 Zákonníka práce je v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd konštatuje, že sa s takouto argumentáciou žalovanej nestotožňuje. Všeobecne pod dobrými mravmi možno rozumieť súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, prijíma ich rozhodujúca časť spoločnosti a majú povahu základných noriem (Najvyšší súd Českej republiky, sp. zn. SJ 8/1999). Teória a súdna prax zhodne považujú dobré mravy za všeobecne uznávané pravidlá morálky, ktoré predstavujú fundamentálny hodnotový poriadok spoločnosti a zákonodarca ich považuje za tak významné, že ich pomocou odkazu v právnej norme včleňuje do občianskeho práva. Právnymi úkonmi, ktorými sa obchádza zákon (na rozdiel od úkonov odporujúcich zákonu) sú právne úkony, ktoré síce neodporujú výslovnému zákazu zákona, ktoré však svojimi dôsledkami smerujú k výsledku, ktorý odporuje zákonu (Najvyšší súd Českej republiky, sp. zn. SJ 12/1999). Predmetný nárok žalobcov vychádza z platného okamžitého skončenia pracovného pomeru, a preto nemôže ísť o nárok, ktorý by bol v rozpore s dobrými mravmi, a to s poukazom na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Komárno č. k. 13Cpr/1/2014 – 276 zo dňa 08.08.2016 a vzhľadom na argumentáciu uvedenú vyššie (odsek 47.). Na margo veci odvolací súd dodáva, že nie je možné samotné uplatnenie nárokov podľa ust. § 69 ods. 4 a ust. § 142 ods. 3 Zákonníka práce zo strany žalobkyň považovať za úkony, ktoré by boli svojou povahou v rozpore s dobrými mravmi, respektíve, že by určitým spôsobom obchádzali zákon. Nárok podľa ust. § 69 ods. 4 Zákonníka práce si žalobkyne uplatnili s poukazom na vyššie citované právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Komárno, teda uplatnenie tohto nároku má právny základ, a preto nemôže byť v rozpore s morálkou a pravidlami slušného správania. Nárok podľa ust. § 142 ods. 3 Zákonníka práce si žalobkyne uplatnili z dôvodu, že im žalovaná neprideľovala prácu, a preto mali dôvod na uplatnenie tohto nároku, ktorý sa v konaní potvrdil ako dôvodný. Takéto uplatnenie nárokov nie je možné považovať morálne a z etického hľadiska za neprípustné, keďže žalobkyniam patrilo právo domáhať sa svojich nárokov pred nestranným a nezávislým súdom (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Tak ako bolo uvedené vyššie, skutočnosti uvádzané žalovanou nie je možné považovať za také, ktoré by odôvodňovali jej tvrdenie, že uplatnené nároky žalobkyňami sú v rozpore s dobrými mravmi, respektíve, že by boli v rozpore s pravidlami morálky a slušného správania sa. Žalobkyne mali za to, že ich nároky sú dôvodné, a preto sa ich domáhali pred súdom, pričom sama žalovaná (okrem vyššie uvedeného) bližšie nešpecifikovala v čom vidí rozpor s dobrými mravmi v rámci uplatnenia predmetných nárokov. Vo vzťahu k námietke žalovanej, v zmysle ktorej poukazovala na to, že nárok podľa ust. § 142 ods. 3 Zákonníka práce

je taktiež v rozpore s dobrými mravmi podľa ust. § 15 Zákonníka práce, odvolací súd poukazuje na to, že žalovaná tento nárok nerozporovala v tom zmysle, že by žalobkyniam prácu pridelovala. Samotný nárok rozporovala len z toho hľadiska, že je v rozpore s dobrými mravmi. Aj v tomto smere odvolací súd konštatuje, že žalovaná nepreukázala, že by bol predmetný nárok v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na to, že žalovaná vyslovene nepoprela, že žalobkyniam nepridelovala prácu, táto skutočnosť sa stala nespornou, a preto súd prvej inštancie mohol predmetný nárok žalobkyniam priznať. V rámci svojej argumentácie žalovaná uviedla, že žalobkyne nežiadali o pridelovanie práce, do práce k žalovanej sa nedostavili a tá im reálne ani nemala kde a akú inú prácu poskytnúť. Žalovaná však nepreukázala, že sa žalobkyne nedostavili do jej prevádzky alebo, že by nežiadali o pridelovanie práce. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že v predchádzajúcom rozhodnutí dospel k záveru, že nedošlo k prechodu práv a povinností v zmysle ust. § 28 Zákonníka práce od jedného zamestnávateľa k druhému, pretože žalovaná neunesla v tomto smere dôkazné bremeno. Žalovaná tak bola povinná žalobkyniam pridelovať prácu podľa ust. § 47 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce vzhľadom na to, že pracovný vzťah medzi stranami v rozhodnom čase trval. Odvolací súd na základe týchto skutočností predmetné námietky žalovanej vyhodnotil ako nedôvodné, pričom nevzhladol žiaden z namietaných odvolacích dôvodov.

49. Vzhľadom na to, že odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti námietok žalovanej v merite veci, potom dospel k záveru o nedôvodnosti námietky vo vzťahu k závislému výroku o trovách konania.

50. Na záver ako obiter dictum odvolací súd konštatuje, že je potrebné mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

51. Na základe vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru o vecnej správnosti napadnutého rozsudku v napadnutej časti I. a III. výroku, pričom zodpovedal relevantné námietky žalovanej ako odvolateľky a doplnil napadnutý rozsudok vzhľadom na účel kompetencií odvolacieho súdu, ktorým je aj inter alia doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto ho ako vecne správny v napadnutej časti I. a III. výroku potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

52. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

53. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

54. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

55. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

56. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalobcovia boli v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešní, odvolací súd im priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

57. Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 - 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť byť zastúpený advokátom neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého

stupňa alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.